

Världens längsta biltunnel

Norge har nyligen fått en ny turistattraktion av rang. Det är Laerdalstunneln, som invigdes av kung Harald i november förra året. Den är 24,5 kilometer lång och är byggd för enbart biltrafik. Den är världens längsta biltunnel. Det finns visserligen andra tunnlar i världen som är längre, men det är här fråga om järnvägstunnlar. Den längsta är Seikantunneln i Japan, som är över 53 km lång. Euro-tunneln under Engelska kanalen är också över 50 km lång. Där kan man åka med bil från Frankrike till England och vice versa, men det sker genom att bilarna lastas på speciella järnvägsagnar. De bekanta vägtunnelnarna genom Alporna är kortare än den norska tunneln.

Laerdalstunneln ligger på E16 ungefär halvvägs mellan Oslo och Bergen. Genom tunnelns tillkomst har färden förkortats avsevärt. Mot att man tidigare måste kämpa sig över ett fjäll på över 1 400 meters höjd på smala och besvärliga vägar kör man nu genom tunneln på 20 minuter. Den gamla vägen, som fortfarande är farbar, stängdes ibland av på vintern, så det är en betydande lättnad att man nu kan köra sträckan Oslo-Bergen obehindrat året om.

Att bygga tunneln tog fem år och kostade inte mer än 1,1 miljarder kronor. Jämför detta med de svenska och danska tunnel- och brobyggena med sina enorma byggkostnader! Förklaringen är naturligtvis att det är lättare att göra tunnlar genom det norska urberget än genom våra grus- och lermassor.

Normännen har stor erfarenhet av att bygga tunnlar.

VÄNDPLATS. På tre ställen öppnar sig tunneln till ett stort bergtrum upplyst i vackra blå och gula färger. Har man tunnelskräck kan man faktiskt vända här och köra tillbaka.

Utöver Laerdalstunneln finns det på vägen ner till Bergen över 40 tunnlar, i längd varierande mellan elva kilometer och några tiotal meter. En avgjord fördel är att det inte kostar något att köra genom tunnlar. Endast vid infarterna till Oslo och Bergen måste man betala några tior för att komma till centrum.

Det är med en speciell känsla man färdas genom tunneln. Trafiken är inte särskilt tät, så man känner sig lite ensam där man kör i vetskap om att man har cirka 1 400 meter berg över huvudet. Som väl är öppnar sig tunneln till ett stort bergtrum efter några kilometer. Har man tunnelskräck kan man faktiskt vända här och köra tillbaka. Det finns tre sådana berghallar, upplysta i vackra blå och gula färger.

Väl ute ur tunneln kommer man snart till en liten ort,

som heter Flåm. Här kan man lämpligen göra ett uppehåll och eventuellt övernatta på feriecentrat.

Låt bilen stå och gör i stället en rundtur kallad "Norge i ett nötskal", som verkligen gör skäl för beteckningen och är en upplevelse. Turen startar med en båtresa på den sago- likt vackra Sognefjord. Den fortsätter med en hisnande bussfärd över fjället på serpentinvägar förbi stora vattenfall upp till Stalheim. Där har man en strålande utsikt över dalen nedanför.

När man också beskådat den gamla tyska eldställningen från andra världskriget, skämtsamt döpt till "Lorelei", går bussen vidare till den större orten Voss. Där får man byta till tåg på banan mellan Bergen och Oslo. Tåget går genom storslagen natur till stationen Myrdal. Ett specialtåg väntar där och tar turisterna

nedför det branta fjället i vindlingar till ändstationen Flåm. På vägen gör tåget uppehåll vid en stor fors. När turisterna (japaner, amerikaner, tyskar, holländare och till och med några ryssar) står och beundrar vattenmassorna framträder plötsligt två huldror(!) på ett utsprång i forsen och sjunger en gammal norsk sång. Mycket trolskt och effektivt!

Från Bergen kan man välja en sydligare väg än E16 tillbaka till Oslo. Den går över Hardangervidda, men innan man kommer dit ska man först färjas över Hardangerfjorden och utsätta bilmotorn för en påfrestande färd uppför fjället genom en tunnel, som går brant i serpentin in i fjället.

Självklart är det dyrt i Norge för oss svenskar med svag valuta, men de storslagna naturupplevelserna är värda priset.